

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ДУХ V

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Лина Василева, —

chitanka.info

— А сега чете нашата табелка — рече Грегър, залепил лице до „шпионката“ на вратата.

— Дай да погледна — помоли Арнолд.

Грегър го отблъсна:

— Ей сега ще почука. Не, отказа се. Отива си.

Арнолд се върна до бюрото и започна да подрежда картите за пасианс. Грегър продължаваше да наблюдава навън.

Бяха монтирали „шпионката“ просто от скука — три месеца, след като бяха основали фирмата си и бяха наели тази канцелария. През това време работата на ААА (Агенцията за Абсолютна Адаптация) хич я нямаше — въпреки че в телефонния указател беше на първо място. Адаптацията на планетите беше стара-стара специалност и цялата дейност в тази област беше монополизирана от две големи фирми. За неголямата нова фирма, основана от двамина младоци с великолепни идеи и много незаплатени сметки, това положение не беше особено обнадеждаващо.

— Връща се! — викна Грегър. — Бързо, прави се на сериозен тип, затънал в работа!

Арнолд избута картите в чекмеджето, нахлузи престилката и припряно започна да я закопчава. На вратата се почука.

Посетителят беше нисък, плешив мъж е уморено лице и неуверен поглед.

— Вие ли адаптирате планети?

— Да, господине, заповядайте — отвърна Грегър и преди да стисне десницата на мъжа, отмести настрана купчината хартии на бюрото. — Казвам се Ричард Грегър. А това е моят съдружник, доктор Франк Арнолд.

Франк, който изглеждаше много ефектно с бялата престилка и черната рогова рамка на очилата си, само кимна достойно и продължи да наблюдава съсредоточено редицата епруветки със стари проби.

— Заповядайте, седнете, господин...

— Фернграум.

— Заповядайте, господин Фернграум. Мисля, че бихме се справили с всяка задача, която ни възложите — поде разговора Грегър. — Контрол на флората и фауната, почистване на атмосферата и водните ресурси, стерилизиране на почвата, проби за стабилност,

контрол на вулканите и земетресенията — с една дума, всичко необходимо за заселване на една планета.

Лицето на Фернграум запази мрачното си изражение.

— Господа, ще бъда искрен с вас. Имам проблеми с планетата си.

— Нашата работа е да разрешаваме проблемите — самоуверена заяви Грегър.

— Работя като посредник в търговията с недвижими имоти — започна Фернграум — Познавате тази работа — купуваш планети, после ги продаваш... Нали трябва да си изкарваш някак си хляба! Обикновено работя с девствени планети и оставям на купувачите да си ги адаптират. Но преди няколко месеца попаднах на много изгоден случай, измъкнах разкошна планета изпод носа на голямата конкуренция! — Фернграум мрачно разтърка чело и продължи без ентузиазъм: — Средната температура на нея е 22 градуса. Теренът е планински, но с плодородна почва. Водопади, дъги и тем подобни. И никаква фауна.

— Звучи чудесно — отбеляза Грегър. — А микроорганизми?

— Нищо, което би могло да представлява опасност.

— Тогава за какво става дума?

Фернграум изглеждаше все така притеснен:

— Сигурно сте чували за тази планета... Регистрационен номер — 5. Обаче всички я наричат „Дух V“.

Грегър вдигна вежди. „Дух“ е странно име за планета, но му се беше случвало да чува и по-странни. В обсега на космическите полети се намираха хиляда слънца с планети, заселени с хора или подходящи за заселване. А в цивилизованите страни се срещаха много хора, които искаха да основат на тях колонии. Религиозни секти, политически малцинства, философски школи или просто пионери, желаещи да започнат всичко отначало.

— Не си спомням да съм чувал нещо за нея — каза Грегър.

— Трябваше да послушам жена си — Фернграум се размърда неспокойно. — Но не, прищяло му се да става голям търговец! Заплатих за Дух V десет пъти повече, отколкото давам обикновено и сега — хак ми е!

— Но в какво се състоят проблемите ви? — повтори въпроса си Грегър.

— Всичко подсказва, че там има духове — отвърна отчаяно Фернграум.

Фернграум изследвал планетата с радари и след това я дал под наем на една фермерска кооперация от Дижон VI. Тяхната осемчленна разузнавателна група кацнала на планетата. Още същия ден започнали да пристигат рапорти за демони, духове, вампири, динозаври и други чудовища. Когато кацнала спасителната експедиция, всички били мъртви. Заключение от аутопсията гласяло, че раните по телата им могат да бъдат причинени от всичко — дори от демони, духове, вампири или динозаври, ако такива съществуват. Фернграум бил принуден да заплати голяма глоба за това, че не е подготвил планетата както трябва, фермерите се оттеглили от сделката. Но той успял да я даде под наем на група почитатели на слънцето от Опал II. Почитателите на слънцето проявили висша предпазливост. Изпратили на планетата необходимите съоръжения и само трима свои хора, които да се запознаят с обстановката. Те изградили лагер, разопаковали вещите си и съобщили, че планетата е истински рай. След като предали, че цялата група може вече да пристигне, се чул вик. После тишина. Патрулният кораб отлетял на Дух V, погребал телата и напуснал планетата в срок от пет минути.

— И това беше краят — рече Фернграум. — Сега никой не я иска. И на нищожна цена дори! Екипажите на корабите отказват да кацат на нея. А аз и досега не зная какво всъщност се е случило. — Той въздъхна и погледна умолително Грегър. — Ако нямате нищо против, заемете се с тази загадка...

Грегър и Арнолд се извиниха и излязоха в антрето.

— Ура, имаме работа! — възкликна радостно Арнолд.

— Даааа... Затова пък каква работа!

— Ами нали и без това искахме нещо трудно! Ако успеем сега, ще се прославим и успехът ни е вързан в кърпа... Да не говорим за печалбата!

— Май забравяш — подчерта Грегър, — че именно аз трябва да отлетя на тази планета! А ти ще си седиш тук и само ще правиш изводи въз основа на изпратените от мен данни.

— Какво пък, такава ни беше уговорката: аз да завеждам научния отдел, а ти да правиш експертизите. Забрави ли?

Грегър не беше забравил. Откакто се помнеше, все той се набъркваше в някакви бъркотии, докато в същото време Арнолд си седеше кротко настрана и сетне му обясняваше защо е станало така.

— Не ми харесва тази история.

— Да не би да вярваш в духове?

— Разбира се, че не.

— Идеално, с всяка друга страхотия ще се справим. Само смелите побеждават!

Грегър само вдигна рамене. Върнаха се при Фернграум.

За половин час уточниха условията — висок процент от бъдещите печалби, ако успеят, и покриване на разходите, ако не успеят.

Грегър изпрати Фернграум до вратата и го попита:

— Впрочем, как стигнахте до нас?

— Никой не пожела да се заеме с тази работа — обясни Фернграум, видимо доволен от себе си. — Желая ви успех!

След три дни Грегър беше вече на път за Дух V на борда на космическия лайнер. По време на пътуването проучи подробно рапортите от двата опита за колонизация и прочете цяла серия научни разработки относно свръхестествените явления.

Но нито едните, нито другите обясняваха нещо. На Дух V не бяха намерени никакви следи от съществуването на животни. И никъде в Галактиката не бяха открити доказателства за съществуването на свръхестествени същества. Грегър дълго мисли над тези факти. Провери оръжието си, тъй като лайнерът приближаваше Дух V. Оръжието, което носеше, щеше да му стигне да проведе и спечели една малка война. Стига да се намери нещо, по което да може да се стреля...

Капитанът доближи кораба на няколко хиляди стъпки от дружелюбната, зелена повърхност на планетата. Грегър хвърли нещата си с парашут към мястото на предишните лагери, стисна ръката на капитана и сам скочи с парашут. Приземи се успешно и погледна нагоре. Лайнерът се носеше стремително в обратна посока, сякаш го гонеха побеснели вещици.

Беше сам на Дух V.

Грегър провери дали апаратурата е в изправност и предаде на Арнолд, че е пристигнал благополучно. После с лъчмета в ръка прегледа основно лагера на почитателите на слънцето. Бяха си избрали място в подножието на планината, край езерцето с кристално чиста вода. Бараките бяха в идеално състояние. Не ги бяха повредили нито ветрове, нито бури. Дух V имаше великолепен климат. Стояха си тъжни и изоставени.

Грегър проучи педя по педя една от тях. В гардеробчетата бяха подредени старателно сгънати дрехи, по стените висяха картини, а на един прозорец имаше дори перде. А в ъгъла на стаята — отворен кашон с детски играчки. На пода бяха разхвърляни воден пистолет, пумпал и няколко топки.

Смрачаваше се, затова Грегър внесе вещите си в бараката и се пригответи да дочака утрото. Свърза алармената система и я настрои така, че да реагира дори на хлебарка. За контрол на най-близката околност включи радар. Разопакова арсенала си, като разположи голямокалибрени автоматични оръжия наблизо, да са му подръка. Ръчния лъчмет пъкна под колана си. След което, доволен от направеното, изяде лека вечеря.

Зад прозорците вечерта бавно премина в нощ. Тъмнина скри красивата околност. Лекият ветрец къдреше водата в езерото и тихичко шумолеше във високата трева. Беше спокойно. Грегър реши, че колонистите като нищо са били истерици. Вероятно ги е обхванала паника и са се избили един друг.

Той провери още веднъж алармената система, хвърли дрехите си на стола и се отпусна на леглото. В стаята беше светло от блясъка на звездите, по-силен от лунната светлина на Земята. Лъчметът беше под възглавницата му. Всичко беше наред.

Заспиваше вече, когато усети, че не е сам в стаята. Невъзможно. Алармената система не реагираше. Радарът продължаваше да мърка кротко. В същото време всеки нерв в тялото на Грегър виеше тревожно. Той извади лъчмета и се огледа. В ъгъла на стаята стоеше мъж. Нямаше време да го разпитва как е влязъл. Грегър насочи лъчмета и нареди: „Добре, а сега горе ръцете!“

Фигурата не помръдна. Пръстът на Грегър се напрегна на спусъка, но тутакси се отпусна. Позна мъжа в ъгъла. Това бяха собствените му дрехи, поставени на стола, на които светлината на

звездите и неговото въображение бяха придали човешки вид. Той се усмихна и свали ръката си с лъчемета.

Купчината дрехи се размърда. Грегър усети лек полъх отвън на лицето си. Продължаваше да се усмихва. Тогава купчината дрехи стана, изправи се и недвусмислено започна да върви към него. Той застина неподвижно в леглото. Лежеше и гледаше как безтелесните дрехи, приели човешки вид, започнаха да приближават към него. Когато застанаха почти в средата на стаята и празните ръкави се протегнаха напред, започна да стреля. И стреля дълго, понеже парцалите летяха към него, сякаш оживели. Горещите парчета плат се лепяха по лицето му, а коланът се опитваше да се увие около краката му. Атаката спря едва когато всичко стана на пепел.

Грегър запали всички лампи. Запари си кафе и изля в него почти цяла бутилка бренди. Едва се удържа да не направи на пестил алармената система. Свърза се със съдружника си. „А, много интересно...“ — заяви Арнолд, когато Грегър му разправи преживелиците си. „Анимация! Наистина, много интересно...“ „Знаех си, че разказът ми ще те развесели“ — с горчивина се сопна Грегър. След солидната доза бренди се чувствуваше самотен и експлоатиран.

— Станало ли е още нещо?

— Засега не!

— Значи, внимавай. Имам известна хипотеза. Но трябва да поработя върху нея. Апропо, един шантав тип се хваща на бас, пет срещу едно, че няма да успееш.

— Наистина ли?

— Да. Хванах се на бас с него.

— На мен ли заложи?

— Иска ли питане? Нали сме съдружници!

Прекъснаха връзката и Грегър си запари още една каничка кафе. Нямахше намерение да спи тази нощ. Драго му беше, че Арнолд е заложил на него. Макар че, от друга страна, Арнолд никога не е бил силен в залаганията.

Събуди се към обяд, намери някакви дрехи и се залови да претърсва отново лагера на почитателите на слънцето. Едва привечер намери нещо. На стената на бараката някой прибързано беше

надраскал думата „Тгасклит“. „Тгасклит“. Нищо не му говореше, но веднага се обади на Арнолд и му съобщи какво е открил.

После прегледа всяко ъгълче на своята барака, запали лампите и провери алармената система. Зареди лъчмета. Като че ли всичко беше нормално. Той гледаше с жал към залязващото слънце, хранейки надежда, че ще доживее до изгрева. Разположи се на удобния стол и се помъчи да измисли нещо мъдро.

Тук нямаше нито животни, нито движещи се растения, да не говорим за живи скали или за мозъци, укрити в недрата на планетата. Дух V нямаше дори луна, на която някой би могъл да се укрие. Не можеше да повярва също, че демоните или духовете съществуват. Знаеше, че във всички случаи така наречените свръхестествени явления са преставали да бъдат аномални, когато са били изследвани както трябва. Духовете никога не стояха мирно, когато някой Тома неверни искаше да ги изследва — изчезваха. Изчезваха винаги, когато в замъка се появяваше учен с камери и магнитофони. Сякаш точно тогава си вземаха отпуск!

Имаше още една възможност. Да допуснем, че някой е искал да притежава тази планета, но не за предложената от Фернграум цена. Дали този някой не би могъл да се скрие тук, за да плаши колонистите и дори да ги убива, та да смъкне по този начин цената? Това предположение звучеше логично. То обясняваше и поведението на дрехите миналата нощ. Статическото електричество, използвано подходящо...

Пред Грегър стоеше нещо. Както и преди, алармената сигнализация не беше реагирала. Той бавно-бавно вдигна глава. Нещото беше високо около десет стъпки и приличаше на човек, с изключение на крокодилската глава. Беше яркочервено, с вертикални пурпурни ивици. В едната си лапа, завършваща с остри нокти, държеше голяма, кафява консервена кутия.

— Здравсти — рече нещото.

— Здравсти — отвърна Грегър със задавен глас. Лъчметът беше на три метра от него, на масата. Чудеше се дали нещото ще го нападне, ако посегне към оръжието.

— Как се казваш? — попита той спокойно.

— Аз съм Червено-Пурпурният Излапвач... — отговори то. — Хващам и излапвам.

— Много интересно — Грегър полека-лека се приближаваше към лъчемета си.

— Хващам и изяждам неща, наричащи се Ричард Грегър — обясни благодушно и откровено Излапвачът. — И обикновено ги ям, полети с шоколадов крем.

То показа кутията и Грегър прочете етикета: „Шоколадов крем — чудесен за поливане на Грегъровци, Арнолдовци и Флиновци“.

Грегър усети лъчемета в ръката си:

— Наистина ли имаш намерение да ме изядеш?

— О, да — потвърди Излапвачът.

Лъчеметът вече лежеше удобно в ръката на Грегър. Той освободи предпазителя и стреля.

Огненият поток се стече по Излапвача и обгори пода, стените и веждите на Грегър. Излапвачът обясни:

— Това не може да ме нарани. Аз съм прекалено висок!

Лъчеметът падна на пода. Излапвачът се наведе над Грегър.

— Няма да те изям сега.

— Няма ли? — едва излезе от гърлото му.

— Не. Мога да те изям едва утре, на първи юни. Такива са условията. Дойдох да те помоля за една услуга.

— Каква?

Излапвачът се усмихна чаровно:

— Ще бъдеш ли така мил да изядеш няколко ябълки? Те са толкова ароматни!

И като изрече тези думи, чудовището изчезна. С треперещи ръце Грегър включи предавателя и разказа всичко на Арнолд.

— Хм — каза Арнолд. — Значи, Червено-Пурпурният Излапвач? Това потвърждава моите предположения.

— Какви предположения? За какво говориш?

— Най-напред направи това, което ще ти кажа. Трябва да бъда напълно сигурен.

Съгласно инструкциите на Арнолд Грегър разопакова апаратурата за химически изследвания. Подреди на масата различни епруветки, реторти и химикали. Смесва, разбърква, разтърсва, прибавя и отнема и най-накрая нагря получената смес.

— Готово е — докладва, връщайки се до предавателя. — Обясни ми най-сетне какво става.

— Слушай. Потърсих в речника думата „Тгасклит“. Тя е на опалиански. Означава „дух с много зъби“. Почитателите на слънцето са били от Опал. Сега разбираш ли нещо?

— Убил ги е техен, роден дух — заядливо промърмори Грегър.
— Сигурно се е скрил в кораба им. Може би някакво проклетие...

— Успокой се, духовете нямат нищо общо с тази история. Разтворът започна ли да кипи?

— Не.

— Кажи ми, като закипи. А сега да се върнем към случката с твоите оживели дрехи. Нищо ли не ти напомня тя?

Грееър се замисли:

— Е, когато бях дете... Не, глупости, какво общо има...

— Кажи де — настояваше Арнолд.

— Когато бях малък, никога не оставях дрехите си на стола. В тъмното те винаги ми приличаха на човек или на змей... Или на нещо подобно... Мисля, че не само с мен са ставали такива неща. Но те не обясняват...

— Обясняват и още как! Сега припомни ли си Червено-Пурпурният Излапвач?

— Не. Защо?

— Защото точно ти го измисли! Не помниш ли? Бяхме на по осем-девет години. Ти, аз и Джими Флин. Измисляхме си най-страшното чудовище. Това беше нашето собствено чудовище и то искаше да изяде или теб, или мен, или Джими — полети с шоколадов крем. Но само на първо число от месеца. За да се спасиш от него, трябваше да изговориш една вълшебна дума.

Сега Грегър си спомни и нещо повече — учудваше се как е могъл изобщо да забрави. Що нощи беше преседял без сън, очаквайки Излапвача!

— Разтворът кипи ли вече? — пак попита Арнолд.

— Да.

— Какъв цвят има?

— Синкаво-зеленикав. Но повече бие на синьо...

— Правилно. Вече можеш да го излееш. Трябва да направя още няколко проби, но смятам, че ще разрешим загадката.

— Ще я разрешим ли? Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш?

— Естествено. На планетата няма животни. Духове няма или поне няма такива, които биха могли да убият цял отряд въоръжени мъже. Единственото разрешение можеха да бъдат халюцинациите, затова потърсих нещо, което би можело да ги предизвика. Открих множество причини. Освен срещаните на Земята наркотици, има петнайсетина газа, предизвикващи халюцинации, описани в „Каталога на чуждите редки елементи“. Те могат да предизвикват депресии, да възбуждат, да те карат да се чувствуваш глист, орел или гений. Този, който имам предвид, се определя като Лонгстийд 42. Той е тежък, безцветен газ, без мирис, не поврежда никакви тъкани. Само възбужда въображението.

— Ти твърдиш, че всички тези неща само ми се привиждат? Но разбери...

— Работата не е толкова проста — прекъсна го Арнолд. — Лонгстийд 42 действа непосредствено на подсъзнанието. Освобождава най-силните страхове и потиснати кошмари от детството, запазени в подсъзнанието. Съживява ги. И именно това си видял ти.

— Следователно, тук в действителност нищо не е имало?

— Нищо, което да притежава реална, физическа форма. Но тези халюцинации са действителни за всеки, от когото произхождат.

Грегър посегна към следващата бутилка бренди. Трябваше да се полее грандиозното откритие.

Арнолд продължаваше с уверен глас:

— Лесно ще се справим с Дух V. Лонгстийд 42 може да се елиминира без особени трудности. И тогава ще бъдем богати, съдружници!

Грегър искаше да вдигне тост, когато в главата му проблясна тревожна мисъл:

— Ако са само халюцинации, какво е станало със заселниците?

Този път Арнолд помълча, преди да отговори.

— Лонгстийд 42 предизвиква понякога инстинкт за смърт. Заселниците вероятно са се побъркали, избили са се един друг.

— И нито един не е останал жив?

— Разбира се. Последните са се самоубили, или са умрели от получените рани. Не мисли изобщо за това. Веднага се качвам на кораба. Ще дойда да направя онези изследвания. След ден-два ще те прибера оттам.

С тези думи завършиха разговора. Тази вечер Грегър си позволи да изпие останалото бренди. Сметна, че му се полага. Загадката на Дух V беше разрешена и не след дълго те щяха да бъдат богати. Тогава той ще може да си позволи лукса да наеме човек за кацане на странните планети, а той самият ще си седи в къщи и ще дава инструкции по радиото.

Следващия ден се събуди с махмурлък. Корабът на Арнолд още го нямаше. Опакова вещите си и започна да чака. Свечери се, а корабът никакъв го нямаше. Седна на прага на бараката и се загледа в залязващото слънце. После влезе вътре и си приготви вечеря.

Съдбата на колонистите още го безпокоеше, но си налагаше да не мисли за тях. Вероятно имаше някакво логично обяснение. След вечерята полегна на леглото. Само затвори очи и чу нечие плахо кашляне.

— Здравсти — каза Червено-Пурпурният Излапвач.

Роденото от въображението му чудовище се беше върнало, за да го изяде.

— Здравсти, приятел — отвърна Грегър без сянка страх или тревога.

— Изяде ли ябълките?

— Много се извинявам. Забравих.

— Е, жалко — Излапвача се стараяше да скрие разочарованието си. — Донесох шоколадовия крем — и показва кутията.

Грегър се усмихна:

— Можеш да изчезнеш. Зная, че си само творение на моето въображение. Не можеш да ми сториш зло.

— Аз няма да ти сторя зло. Аз само имам намерение да те изям.

Той се приближи до Грееър, който стоеше и се усмихваше, въпреки че би предпочел Излапвача да не изглежда толкова реален и материален. Излапвачът се наведе и се опита да ухапе Грегър по ръката.

Грегър рязко се дръпна и погледна ръката си. Виждаше се кръв. От раните течеше кръв — истинска, негова кръв.

Телата на заселниците бяха разкъсани, изпохапани и нарязани.

В този миг Грваър си спомни един хипнотичен сеанс, който някога беше наблюдавал. Хипнотизаторът каза на медиума си, че допира до ръката му запалена цигара. Докосна я с химикалка. Само след няколко секунди на ръката на медиума се появи червенина и мехурче — той беше повярвал в изгарянето.

Следователно, ако подсъзнателно човек не вярва, че е жив, той наистина умира! Той не вярваше в Излапвача. Но подсъзнанието му вярваше.

Грегър се втурна към вратата. Но Излапвача му препречи пътя. Грабна го с лапите си и доближи зелената си муцуна до врата му.

Вълшебната дума! Каква беше тя?

Грегър викна:

— Алфоисто?

— Не, не е тази дума — обясни Излапвача. — Моля те, не се дърпай!

— Регнастцкио!

— Не. И престани да се въртиш, тогава всичко ще свърши преди...

— Урспелхарпило!

Излапвача изкрещя от болка и го пусна. Издигна се към тавана и изчезна.

Грегър се строполи на стола. Беше останал без сили. Краят беше толкова близко. Прекалено близко. Идиотско беше де умреш по този начин — разкъсан на парчета от своето собствено, въпиющо смърт въображение. Цял късмет, че си спомни онази думичка. Само дано Арнолд побърза...

Чу тихо кикотене. Разнесе се в тъмното, зад вратата. Беше си спомнил детските години. Пак беше на девет години. Пак се беше върнал Мракозвяр — неговият Мракозвяр, едно чудато, кльоцаво, бъдещо ужас творение, което се криеше зад вратата, спеше под леглото и нападаше само в тъмното.

— Угаси лампата — рече Мракозвяр.

— Хич и не мисля — отвърна Грегър, грабвайки лъчемета. В осветената стая беше в безопасност.

— Съветвам те да я угасиш!

— Не!

— Добре тогава. Еган, Меган, Деган!

Три дребни същества се втурнаха в стаята, хвърлиха се към електрическата крушка и започнаха да я хрускат с апетит. В стаята притъмня. Грегър стреляше всеки път, когато някое от тях се приближаваше до лампите. Стъклото се разпръсна на парченца, но гъвкавите същества успяха да отскочат. И тогава Грегър си даде сметка какво беше направил. Онези същества не можеха да изядат лампите. Въображението не действа на мъртвите предмети. На него само му се струваше, че в стаята става по-тъмно. И... строши всички електрически крушки! Въображението му му изигра жестока шега.

Сега Мракозвяр влезе. Прескачайки от сянка в сянка, той се приближаваше до Грегър. Лъчеметът беше безполезен. Грегър трескаво се мъчеше да си спомни с каква вълшебна думичка се прогонваше това чудовище. С ужас си припомни, че на него не действуваха никакви думи. Затова започна да отстъпва, докато опря гръб на някакъв голям сандък. Мракозвяр се наведе над него. Грегър падна на пода и затвори очи. Ръката му докосна нещо студено. Лежеше до кашона с играчките за децата на заселниците. Ръката му се опираше до водния пистолет. Грабна го и бързо го протегна пред себе си. Мракозвяр заотстъпва боязливо. Грегър изтича до чешмата и напълни пистолета. Насочи към чудовището смъртоносната струя вода.

Мракозвяр нададе вой и изчезна.

Грегър се усмихна и пъкна празния пистолет под колана си. Водният пистолет беше сигурно оръжие против измисленото чудовище.

Арнолд се приземи призори. Без да губи време, той започна изследванията. Свърши около пладне, установявайки категорично, че става дума за Лонгстийд 42. Набързо си прибраха багажа и стартираха.

Ковато бяха вече в открития Космос, Грегър разказа на съдружника си събитията от последната нощ.

— Не ти е било лесно — призна Арнолд.

Сега, тук, далече от Дух V, Грегър можеше да си позволи да заеме позата на скромен герой.

— Можеше да бъде и по-зле...

— Как така по-зле?

— Ами, ако Джими Флин беше с нас. Какви чудовища само измисляше той! Помниш ли неговия Страхомор?

— Помня, как да не помня що нощи, изпълнени с кошмари, съм преживял заради него!

Корабът се носеше към Земята. Арнолд написа няколко изречения за статията си „Инстинктът за смърт на планетата Дух V. Изследвания на подсъзнанието, истерията и груповите халюцинации, предизвикващи физически симптоми“. После отиде в командната кабина да включи автопилота.

Грегър си беше легнал, твърдо решил да компенсира непреспаните нощи на Дух V. Току-що беше заспал, когато в стаята му нахлу Арнолд с побеляло от страх лице.

— Струва ми се, че в командната кабина има някой — заяви.

Грегър седна на леглото.

— Невъзможно е, толкова далече сме от...

От командната кабина долетя тихо мъркане.

— Господи! — изохка Арнолд. Помълча замислено. — Ясно. При старта забравих да прекъсна прилива на въздух. Все още дишаме въздуха на Дух V!

На вратата се изправи огромно сиво чудовище. Кожата му беше покрита с червени жилки. Имаше невероятно много ръце, крака, пипала, нокти и зъби и допълнително — две малки криле. Вървеше бавно към тях, мъркайки и тракайки със зъби.

Веднага го познаха — беше Страхомор.

Грегър се хвърли към вратата и я затвори под носа му.

— Тук би трябвало да сме в безопасност. Вратата е херметична. Само че как ще управляваме кораба?

— Няма да го управляваме. Ще се наложи да окажем доверие на автопилота, освен ако не измислим начин да се отървем от този звяр.

Неочаквано забелязаха, че през херметично затворената врата започна да се промъква дим.

— Какво е това? — попита с треперещ глас Арнолд.

Грегър сви вежди:

— Ние забравихме, че Страхомор може да влезе в която и да е стая. Няма начин да го спреш.

— Нищичко не си спомням. Той яде ли хора?

— Не. Доколкото си спомням, разкъсва ги на парчета.

Димът започна да придобива формата на Страхомор. Хората избягаха в съседното помещение, грижливо затваряйки вратата зад себе си. За няколко секунди димът отново се промъкна при тях.

— Идиотска работа — ухапа устни Арнолд, — да ни преследва измислено чудовище! Чакай! Водният пистолет още ли е в тебе?

— Да, но...

— Дай ми го!

Арнолд изтича до резервоара с вода и напълни пистолета. Страхомор пак се материализира. Тръгна към тях. Зъбите му тракаха. Арнолд изстреля струя вода от пистолета. Страхомор се приближаваше.

— Да, вече съм сигурен — рече Грегър, — че с водния пистолет не можем да унищожим Страхомор.

Избягаха в следващото помещение и затръшнаха вратата. Понататък оставаше само складът за гориво и убийственият вакуум на Космоса.

— Не можеш ли да направиш нещо с въздуха? — предложи Грегър.

— С въздуха ли?... Въздухът вече се изразходва, обаче Лонгстийд 42 престава да действа чак след двама часа.

— Няма ли противоотрова?

— Не.

Страхомор се появи още веднъж. Звучите, които издаваше, свидетелстваха, че не е в най-добро настроение.

— Какво ли може да го унищожи? — трескаво повтаряше Арнолд. — Трябва да има начин! Вълшебни думички? А може би — дървен меч?

Грегър поклати глава.

— Вече прехвърлих през ума си всичко...

— Какво ще го унищожи?

— Няма да го унищожи нито воден пистолет, нито тапищник, нито меч, нито стрела, нито томахава, нито едно детско оръжие. Страхомор е неунищожим.

— Ама и тоя Флин с идиотското му въображение! Какъв дявол ни накара да говорим за него? Тогава как ще се отървем от чудовището?

— Казах ти. Няма начин. Може да си отиде само по собствено желание.

Страхомор отново беше придобил нормалните си размери. Арнолд и Грегър се скриха в тесния склад и затвориха плътно последната врата.

— Грегър, помисли — молеше Арнолд. — Нито едно дете не измисля страхотии, от които не би могло някак си да се защитава. Мисли!

— Страхомор не може да бъде убит — повтори Грегър.

Димът пак започна да се трансформира във фигурата на кошмарното чудовище. Грегър си спомни всички нощни кошмари, които някога беше преживял. Като дете сигурно е правел нещо, за да се защитава от непознатата сила.

И изведнъж — в последния миг — му хрумна.

Управляваният от автопилота кораб се носеше към Земята. Страхомор го беше завладял изцяло. Страхомор скиташе из пустите коридори, преминаваше през стоманените стени на кабините и складовете, стенойки, тракайки със зъби и хвърляйки светкавици, защото не можеше да открие никаква жертва.

Корабът навлезе в Слънчевата система и автоматично влезе в лунна орбита. Грегър предпазливо подаде глава, готов да се скрие бързо, ако има нужда. Не се чуваше нищо страшно — нито вой, нито тракане на зъби. Нямахше я и враждебната мъгла, проникваща през стени и врати.

— Всичко е наред! — викна той на Арнолд. — Страхомор е изчезнал!

Сигурно защитени от кошмарите на нощта — завити от глава до пети в одеяла — сега вече можеха да излязат.

— Казвах ти, че пистолетът-пръскалка няма да помогне — рече Грегър и нежно погали одеялото. — Най-сигурното средство е да се пъхнеш под одеялото!

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 7 от 1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.